

квито и да било удобства разяждали нравственитѣ и физически сили на тия клетници. Лишенията най-после сломили желѣзното здраве на Федоръ Верагина. Той почналъ да гасне, и една заранъ другаритѣ му го намѣрили мъртавъ на леглото. Тѣ изизровили дълбока яма въ снѣга, спуснали тѣлото на любимъ другаръ и отгоре натрупали камъни, та мечки и лисици да не могатъ да изровятъ трупа. Тжжни се връщатъ Химковъ и Ивановъ отъ погребението въ колибата; тѣ знаятъ, че наскоро ги чакатъ и тѣхъ сжщата участъ; и всѣки само се боялъ да не би да преживѣе другитѣ: защото никой никаква надежда нѣмалъ, че може нѣкога да се върне въ бащинъ край.

Но сждбата се смилила най-после: единъ день презъ августъ 1750 година тѣ неочаквано видѣли на сжщото мѣсто, дето нѣкога бѣ загиналъ тѣхния корабъ, голѣма руска ладия, която лошото време захвърлило тъкмо къмъ тия диви брѣгове, които никога не се посещавали отъ ловци. Радостъ страшна ги обзела. Да дадатъ знакъ, тѣ веднага запалватъ огромна клада. Отъ ладията съзрѣли огъня, пуснали лодки, и скоро обезумѣлитѣ отъ радостъ клетници се отзовали между свои земляци. Преди да отплуватъ, тѣ прибрали натрупаната презъ шестъ години стока: 2,500 кгр. еленова лой, множество лисичи, мечи и еленови кожи, а сжщо взели за споменъ и своитѣ ловджийски принадлежности: копия, лжкъ, стрели и др. Едва сега тѣ разбрали, че сж прекарвали на Шпицбергенъ цѣли шестъ години и три месеца.

Но въ Архангелскъ Химкови очаквала нова беда: баба Химковица случайно се намирала на брѣга, когато корабътъ влизалъ въ пристанището.